

היות ולא הייתי בטיול האופניים האחרון ביום שישי ובכל זאת חפץ הייתי לשמר את המסורת של חלוקת חוויות עם חברי הטובים לקבוצה, אני מצרף בזה תאור קצר של מסע מסוג אחר לחלוטין שערכתי השבוע.

בהיותי מעסק ע"י ארגון גדול ומסודר, נשלחתי לבדיקות תקופתיות במכון מור בת"א כדי שיוכלו לקבוע אם אכן כשיר החמור המזדקן להמשיך ולשאת בעול. כבר ההתחלה בשרה רעות. המכון מתנוסס באחד המקומות המכוערים במדינה, דרך פ"ת זבוטינסקי בואכה בני ברק. חניה לא נמצאה לי ונאלצתי להשאיר את האוטו בתוך בור אשפה מקומי ולהתקדם אט אט לכוון גורלי. מכון מור הנו מקום שאף אחד לא מחייך בו והאווירה הנה של מכון סופני אפילו שרוב הזמן הם עסוקים במדידת לחץ דם והשתעשעות במי אחוריים. אתה נכנס והדלת האוטומטית שורקת בשקט מאחוריך ומאותו רגע זהו זה. חייך הישנים נשארו מאחור וחדשים מתחילים. אתה נכנס לממלכה אחרת שם שולטים האפור והשחור וכולם נראים כאילו רק הרגע סיימו לטרוף מלפפון חמוץ. נפרדתי לשלום מיקירי ונכנסתי באומץ פנימה.

פקידת הקבלה אליה ניסיתי להיות נחמד שלחה אותי במבט מצמית לבנות של ה - "Traffic" (כאילו שהגעתי למחלקה של מע"מ). הבת הראשונה של ה-Traffic (בתיה לפי התג שלה אבל "יגון הצרעת" לפי ארשת פניה). שאלה אותי אם אני בצום. במבט מושפל ספרתי על על העוגיה הקטנה שנקלעה בטעות לפי לפני בואי. יגן נתנה בי מבט מוכיח, נתנה בידי צנצנת פלסטיק קטנה ושלחה אותי "לתת דגימה". כנראה טעיתי בהבנת הכוון והגעתי למין מטבחון קטן שבו עושים תה. (בדיעבד הסתבר לי כי היא שלחה אותי לשירותים אבל מאחר ואין זה מהרגלי לתת "דגימות" בימי שני בערב, לא הבנתי).

היות וידעתי אותו יום שאדרש לתת מנוזלי גופי התאפקתי מהצהרים. טעות חמורה. למה הם נותנים צנצנות כל כך קטנות?. לא רק שהרטבתי את כל סביבתי אלא שנמצאתי מתקשה לרסן את העודפים שלא נמצא להם מקום באצבעון..

רטוב כולי חזרתי לבת היגון שבהעדרי הספיקה לה דכך עוד יותר ולשלוח עוד כמה נדונים עם צנצנות קטנות מדי לכוון ההוא. מבלי להביט בי אמרה לי בהבעה סופנית "עכשיו, תלך לרופא". הפעם לקחתי הוראות ליתר בטחון והגעתי לחדר הרופא ציק צאק. לפני היה לקוח אחד בתור, קשיש רוטט כבן שמונים שרעד לכל הכוונים. לאחר 5 דקות שאלתי אותו מתי מגיע הרופא והוא הודיע לי שהוא הרופא (לקח לי זמן להבין את קולו מבעד לרטיטות אך מאחר ואני רגיל לקבל שיחות טלפון משובשות מאפריקה, הסתדרתי).

עד לאותו יום חשבתי שאם רופא שבדק אותך רוטט מימין לשמאל זה יותר גרוע מקדימה אחורה, שוב טעיתי - קדימה אחורה כשמנסים לבדוק לך את האוזן הפנימית יכול להיגמר במקרה הטוב בחירשות גמורה. נדמה היה לי שהוא מנסה להגיע לשתי האוזניים מצד אחד של הראש שלי וזה כואב. לאחר שהנ"ל רוטט על כל גופי בקש ממני להפשיל את מכנסי ותחתוני ולשכב כשפני לקיר. בתמימות עשיתי כדבריו היות ולא ציפיתי לתכסיס עורמה מצד שכיב מרע כזה, להפתעתי ללא כל התראה מוקדמת, הנ"ל תחב אצבע ארוכה ולא רוטטת כלל לתוך אחורי. זה כאב והיה מאוד לא נעים. מה העניין הזה להיות הומו?. משנוכח בהפתעתי (בלשון המעטה, אם היה יותר צעיר הייתי עושה ממנו Clipless במקום) הסביר לי שהוא חייב לבדוק את הערמונית. לא מבין בחקלאות, אבל ככה מחפשים ערמונים? שמה? בדצמבר?. יישבנו את אי ההבנה הקטנה הנ"ל והוסכם כי הפתעה נוספת מסוג זה תעלה לו בקצור משמעותי של תוחלת חייו הקצרה. ישבתי על קצה הכסא בזמן שהוא כתב בכתב יד גדול ורועד על כל הגיליון את כל שושלת היוחסין שלי ונפרדנו ידידים.

מסע אחר

12/98

בדיקת דם. (זה הדבר הכי מפחיד שאני מכיר אחרי להיתקע בטיול בלי סנדוויץ) בחדר ישבה אחותו התאומה של דרקולה ולקקה בלשון אדומה את שיניה המחודדות. "באתי לתת קצת דם" (שמתי דגש על הקצת) "ויודעים בבית שאני פה ומתי אני חוזר". דרקולינה לא התרשמה כלל. "תשכב פה חמודי, אצלי אף אחד עוד לא התלונן (בטח לא בלי דם אי אפשר להתלונן). את הדלי שהשתמשה בו בשביל דגימות הדם שלי היה צריך לתת לי בשביל השתן.

חזרתי ל- Traffic בתקווה שגמרתי. איפה, "עכשיו הבדיקה הכי ארוכה, ארגונו מטריה" בשרה לי בשמחה בתיה. אחרי האצבע של הרוטט כבר חששתי מכל דבר. "זה שום דבר, בודקים תפקוד של הלב" הרגיעה אותי. טוב בזה אני חזק. הלכתי שמח וטוב לב, טיפס שכמוני. מחלקת הארגונומטריה מורכבת משורת תאים ארוכים מחופים בוילון לבן מתוכם נשמעות אנחות ונשיפות מאומצות של נדונים בלווי מלמול רך ומרגיע של אחיות וקול מנועים עובדים. נתפחדתי לגמרי.

סוף כל סוף התפנה אחד. נכנסתי, האחות הכי מכוערת שראיתי בימי חיי בקשה ממני להתפשט (שוב?) חצי גוף עליון ובלי להגיד מלה התנפלה עלי עם סכין גילוח חלוד והתחילה לגלח את שער החזה המפואר שלי. התנגדתי בפראות והיא הסבירה לי שזה בשביל ש"האלקטרודות" יתפסו יותר טוב הסברתי לה מה דעתי על האלקטרודות שלה ואבי אבותיהם והיא קראה לרופא. התפשרנו על גילוח מינימלי סביב הפטמות. לא גמרתי להסתובב וכה יעזור לי האלוהים אם מדוזה לא התנפלה עלי עם חתיכת סקוטש ברייט חדשה והתחילה לקרצף לי בכוח את האזורים במגולחים. אלוהים, כמה שזה לא נעים. איפה הם מוצאים את כל העובדים הללו?. עד היום החזה שלי אדום ומגרד. וכל זה כדי שה"אלקטרודות" שלה ירגישו טוב..

עכשיו מדביקים את האלקטרודות ומחברים אותם לחוטים. לכאורה פשוט, הבעיה שכל אלקטרודה שניה לא טובה וצריך למרוט אותה חזרה החוצה עם מעט השערות שנשארו וחתיכת עור. אלוהים הרגשתי כמו תרנגולת שמכינים אותה לכפרות אבל לא העזתי להגיד כלום כי כי לפתע עלה בדעתי הרעיון הנורא שיכול להיות שמדוזה היא בתו של הרוטט ולך תדע איפה תפגוש אותם מחר. יצאתי משם כולי פצע וחבורה ורטיבות ונשבעתי כי זאת הייתה הבדיקה האחרונה שלי במקום זה. (בלילה חלמתי על הרוטט רודף אחרי במטע פקנים. זה הכי קרוב לערמונים שאני מכיר..)

קוף